

Za izravno objavljivanje

1 prosinca 2009.

**Izlaganje predsjednika naciji
NA PUTU NAPRETKAU AVGANISTANU I PAKISTANU
Eisenhower Hall Theatre
West Point, New York**

20:01 vrijeme istočne obale

Predsjednik: Dobro večer. Jedinicama kadeta Sjedinjenih država, muškarcima i ženama naših oružanih snaga i mojim sugrađanima amerikancima: želim vam govoriti večeras o našim naporima u Avganistanu – o prirodi naše posvećenosti tamo, o obujmu naših interesa, i o strategiji koju će moja administracija sprovoditi kako bi ovaj rat dovela do uspješnog okončanja. Za mene je izuzetna čast da to učinim ovdje - u West Pointu – gdje se toliko puno muškaraca i žena sprema da brani našu sigurnost i da predstavljaju ono što je najbolje u vezi naše zemlje.

Da bi se pozabavilo ovim pitanjima, važno je na prvom mjestu prisjetiti se zašto su Amerika i naši saveznici bili primorani da povedu rat u Avganistanu. Mi nismo tražili ovaj sukob. 11 rujna 2001. godine devetnaest muškaraca je otelo četiri zrakoplova i upotrijebilo ih da usmrte skoro 3.000 ljudi. Oni su udarili u nervne centre naše vojske i gospodarstva. Oni su oduzeli život nevinim muškarcima, ženama i djeci bez obzira na njihovu vjeru ili rasu ili status. Da nije bilo herojske akcije putnika na letu jednog od ovih aviona, oni su mogli takođe udariti u jedan od velikih simbola naše demokracije u Washingtonu i pobiti još mnogo više ljudi.

Kao što znamo ovi su muškarsi pripadali al Qaeda –grupi ekstremista koji su iskrivili i okaljali Islam, jednu od velikih svjetskih religija, kako bi opravdali pokolj nevinih. Baza operacija al Qaeda-e je bila u Avganistanu gdje su našli utočište kod Talibana – bezobzirnog, opresivnog i radikalnog pokreta koji je preuzeo kontrolu nad tom zemljom nakon što je bila godinama opustošena sovjetskom okupacijom i građanskim ratom i nakon što je pažnja Amerikanaca i naših prijatelja bila okrenuta na druga mjesta.

Samo nekoliko dana nakon 11. rujna, Kongres je ovlastio upotrebu sile protiv al Qaeda i onih koji su im dali utočište – ta ovlast traje do danas. Glasovanje u Senatu je bilo 98 prema 0. Glasovanje u Predstavničkom domu je bilo 420 prema 1. Po prvi put u povjesti, organizacija Sjeverno atlanskog saveza pokrenula je član 5. – obavezu koja kaže da napad na jednu zemlju članicu je napad na sve. A Savjet sigurnosti Ujedinjenih naroda podržao je upotrebu svih neophodnih koraka radi odgovora na napade iz 11 rujna. Amerika, naši saveznici i svijet djelovali su kao jedan da bi razorili torističku mrežu al Qaeda i da bi obranili našu zajedničku sigurnost.

Pod okriljem ovoga jedinstva u kući i pod okriljem međunarodnog legitimiteta – i tek nakon što je Taliban odbio da preda Osama bin Ladena – mi smo poslali naše vojnike u Avganistan. U roku od samo nekoliko mjeseci al Qaeda je bila razbijena i mnogi od njenih

operativaca su bili pobijeni. Taliban je izbačen iz vlasti i potisnut u pozadinu. Mjesto koje je desetljećima znalo za strah je sada imalo razlog za nadu. Na konferenciji sazvanoj od strane UN, privremena vlada je formirana sa predsjednikom Hamidom Karzaie. Takođe su formirane Međunarodne snage za sigurnosnu pomoć kako bi se pomoglo u donošenju trajnog mira u jednu ratom rastrzanu zemlju.

Onda je početkom 2003. godine donijeta odluka da se povede drugi rat u Iraku. Teška debata u vezi iračkog rata je dobro poznata i o njoj ne treba ovdje ponavljati. Dovoljno je reći da je u narednih šest godina rat u Iraku povukao dominantan dio naših vojnika, naših resursa, naše diplomacije i naše nacionalne pažnje – i da je odluka da se ide u Irak izazvala značajan rascijep između Amerike i većeg dijela svijeta.

Danas, nakon ogromne cijene, mi smo našli put da odgovorno stavimo kraj ovom ratu u Iraku. Mi ćemo povući svoje borbene brigade iz Iraka do kraja idućeg ljeta i sve naše vojnike do kraja 2011. godine. Da to činimo je zavjet karaktera naših muškaraca i žena u uniformama. (Aplauz) Zahvaljujući njihovoj hrabrosti, borbenosti i istrajnosti dali smo iračanima šansu da uobliče svoju budućnost i mi uspješno ostavljamo Irak njegovom narodu.

Međutim, dok smo postigli teško osvojive prekretnice u Iraku, situacija u Avganistanu se pogoršala. Nakon bijega preko granice u Pakistan 2001. i 2002. godine, vođstvo al Qaeda je tamo formiralo bezbjedno sklonište. Iako je legitimna vlada izabrana od strane avganistanskog naroda, ona je bila ometena korupcijom, trgovinom droge, nerazvijenim gospodarstvom i nedovoljnim snagama sigurnosti.

Tijekom nekoliko proteklih godina Taliban je održavao zajedničku stvar sa al Qaedom, dok oboje pokušavaju da zbace avganistansku vladu. Postepeno, Taliban je počeo da preuzima kontrolu nad specijalnim jedinicama Avganistana istodobno se angažirajući u sve bestidnijim i pogubnijim aktima terorizma protiv pakistanskog naroda.

Sada tijekom cijelog ovog perioda nivo naših vojnika u Avganistanu je ostao samo dijelić onoga što je prisutno u Iraku. Kada sam ja preuzeo funkciju imali smo nešto iznad 32.000 Amerikanaca koji su služili u Avganistanu u odnosu na 160.000 u Iraku na vrhuncu rata. Zapovjednici u Avganistanu su u više navrata tražili dodatnu podršku kako bi se nosili sa povratom Talibana, ali to suštinsko ojačanje nije stiglo. Zato kratko nakon preuzimanja dužnosti ja sam odobrio dugo prisutni zahtjev za više vojnika. Nakon konsultacija sa našim saveznicima ja sam potom objavio strategiju prepoznajući fundamentalnu vezu između naših ratnih napora u Avganistanu i bezbjednih skloništa ekstremista u Pakistanu. Ja sam uspostavio cilj koji je uže definiran kao rasturanje, rasformiranje i poraz al Qaeda i njezinih ekstremističkih saveznika i zavjetovao se da bolje koordiniram naše vojne i civilne napore.

Od tada mi smo načinili napredak u nekim važnim ciljevima. Visoki lideri al Qaeda i Talibana su ubijeni i mi smo povećali pritisak na al Qaedu širom svijeta. U Pakistanu je vojska te zemlje krenula u najveću ofanzivu tijekom nekoliko proteklih godina. U Avganistanu mi i naši saveznici spriječili smo Taliban da zaustavi predsjedničke izbore i – iako su oni bili zamrljani prevarama – izbori su proizveli jednu vladu koja je u sukladu sa avganistanskim zakonima i ustavom.

Ipak i dalje ostaju veliki izazovi. Avganistan nije izgubljen, ali nekoliko godina se kretao unazad. Ne postoji neposredna prijetnja da će vlada biti oborena, ali je Taliban dobio zamah. Al Qaeda se nije ponovo pojavila u Avganistanu u istom broju kao prije 11. rujna, ali oni i dalje zadržavaju svoja bezbjedna skloništa duž granice. Naše snage manjkaju u punoj podršci koja im je potrebna da bi efikasno obučavali avganistanske snage sigurnosti i uspostavili sa njima partnerstvo i bolje zaštitili pučanstvo. Naš novi zapovjednik u Avganistanu general McChrystal – je izvjestio da je situacija sigurnosti mnogo ozbiljnija nego što je on pretpostavljao. Ukratko: status quo nije održiv.

Kao kadeti vi ste se dobrovoljno prijavili za službu tokom ovih opasnih vremena. Neki od vas su se borili u Avganistanu. Mnogi će biti poslani na dužnost tamo. Kao vaš vrhovni zapovjednik ja vam dugujem misiju koja je jasno definirana, i koja je vrijedna vaše službe. Zato sam ja, nakon što su izbori u Avganistanu završeni, insistirao na temeljnom razmatranju naše strategije. Dozvolite mi da budem jasan: predamnom nikada nije postojala opcija koja je tražila slanje vojnika prije 2010. godine, stoga ne postoji nikakvo kašnjenje ili odbijanje resursa potrebnih za vođenje rata koji bi bili rezultat ovog razmatranja. Umjesto toga, ovo razmatranje mi je omogućilo da postavim teška pitanja i da istražim sve različite opcije skupa sa mojim timom za nacionalnu sigurnost, našim vojnim i civilnim rukovodstvom u Avganistanu kao i sa našim ključnim partnerima. Obzirom na ulog koji postoji ja dugujem američkom narodu – i našim vojnicima – ništa manje od toga.

Ovo je razmatranje sada završeno. I kao vrhovni zapovjednik ja sam utvrdio da je u našem vitalnom nacionalnom interesu poslati dodatnih 30.000 američkih vojnika u Avganistan. Nakon 18 mjeseci, naši vojnici će početi da se vraćaju kući. To su resursi koje trebamo da bismo preuzeli inicijativu dok gradimo avganistanske kapacitete koji mogu dopustiti odgovornu tranziciju naših snaga iz Avganistana.

Ja ne donosim ovu odluku lako. Ja sam se protivio ratu u Iraku upravo zato jer vjerujem da se mi moramo uzdržavati u upotrebi vojne sile i uvijek uzimati u obzir dugoročne konsekvence naših akcija. Mi smo ratu osam godina uz ogromnu cijenu u životima i resursima. Godine debate o Iraku i terorizmu dovele su naše jedinstvo o nacionalnoj sigurnosti u jedno stanje i stvorile visoko polarizirano i stranačko okruženje ovih napora. I kako smo upravo iskusili najgoru ekonomsku krizu od velike depresije, američki narod je razumljivo fokusiran na obnovu našeg gospodarstva i zapošljavanje ljudi kod kuće.

Iznad svega, ja znam da ova odluka traži još više od vas – vojske koja, zajedno sa svojim porodicama je već podnijela najteži od svih tereta. Kao predsjednik ja sam potpisao pismo sućuti porodicama svakog Amerikanca koji je dao svoj život u ovim ratovima. Pročitao sam pisma roditelja i supružnika koji su raspoređeni i putovao sam u Dover kako bih dočekao posmrtnu kovčegu prekrivenu zastavom 18 Amerikanaca koji su vraćeni kućama u njihova krajnja počivališta. Iz prve ruke vidim užasnu težinu rata. Da ne mislim da je sigurnost Amerike i američkog naroda ulog kada je riječ o Avganistanu, ja bih rado naredio da se svaki ponaosob od naših vojnika vrati kući sutra.

Stoga, ne, ja ne donosim ovu odluku lako. Ja donosim ovu odluku jer sam uvjeren da je naša sigurnost u pitanju kada je riječ o Avganistanu i Pakistanu. To je epicentar nasilničkog ekstremizma koji prakticira al Qaeda i odatle smo bili napadnuti 11 rujna. Odatle se novi napadi planiraju upravo dok ja govorim. To nije prazna opasnost; nije hipotetična prijetnja. U samo nekoliko proteklih mjeseci mi smo na granici uhitili ekstremiste unutar naših granica koji su poslali ovamo iz pograničnog regiona Avganistana i Pakistana kako bi počinili nove akte terorizma. Ta će opasnost samo rasti ukoliko region sklizne unazad i al Qaeda bude u stanju operirati nekažnjeno. Mi moramo nastaviti sa pritiskom na al Qaedu, a da bismo to učinili moramo povećati stabilnost i sposobnost naših partnera u tom regionu.

Naravno, taj teret nije samo na nama, da ga sami nosimo. Ovo nije samo američki rat. Nakon 11. rujna al Qaedina bezbjedna skrovišta su bila izvorom napada na London, Amman i Bali. Narod i vlada i Avganistana i Pakistana su ugroženi. A ulozi su još veći unutar Pakistana koji posjeduje nuklearno oružje, jer znamo da al Qaeda i drugi ekstremisti traže nuklearno oružje i mi imamo svaki razlog da vjerujemo da bi ga oni upotrebili.

Te nas činjenice tjeraju da djelujemo skupa sa našim prijateljima i saveznicima. Naš ukupni cilj ostaje isti: omesti, rasformirati i poraziti al Qaedu u Avganistanu i Pakistanu i spriječiti njenu sposobnost da prijeti Americi i našim saveznicima u budućnosti.

Da bismo postigli taj cilj, mi ćemo slijediti slijedeće pravce u Avganistanu. Moramo uskratiti al Qaedi bezbjedna skloništa. Moramo preokrenuti zamah Talibana i uskratiti mu sposobnost da obara vladu. I mi moramo ojačati sposobnost avganistanskih snaga sigurnosti i vlade kako bi oni mogli preuzeti odgovornost za avganistansku budućnost.

Ove ćemo ciljeve ostvariti na tri načina. Prvo, sprovedićemo vojnu strategiju koja će razbiti zamah Talibana i povećati sposobnost Avganistana u narednih 18 mjeseci.

Dodatnih 30.000 vojnika čije raspoređivanje objavljujem večeras biće upućeni u prvom dijelu 2010 – brže nego što je originalno planirano – tako da oni mogu uzeti za metu pobunjenike i osigurati ključne centre stanovništva. Oni će povećati našu sposobnost da se obuče sposobne avganistanske snage sigurnosti sa kojima ćemo moći biti partneri tako da će više avganistanaca moći ući u borbu. Konačno, oni će pomoći stvaranju uslova kako bi Sjedinjene države mogle prenjeti odgovornost na avganistance.

Pošto je ovo jedan međunarodni napor, ja sam tražio da se našem posvećenju pridruže kontribucije naših saveznika. Neki su već obezbjedili dodatne vojnike i mi smo uvjereni da će biti budućih doprinosa u sedmicama koje nailaze. Naši prijatelji su se borili, krvarili i ginuli uz nas u Avganistanu. A sada se moramo sakupiti kako bismo okončali ovaj rat uspješno. Jer za ono što je ulog nije samo test kredibiliteta NATO-a – ono što je u pitanju jeste sigurnost naših saveznika i opća sigurnost svijeta.

Međutim, skupa, ovi dodatni amerikanci i međunarodne snage dozvolit će nam da brže prenesemo odgovornost na avganistanske snage i da započnemo transfer naših snaga iz Avganistana u srpnju 2011. godine. I isto kao što smo učinili u Iraku mi ćemo izvršiti i ovu tranziciju odgovorno, uzimajući u obzir uvjete na terenu. Mi ćemo nastaviti savjetovati i

pomagati avganistanske snage sigurnosti kako bismo osigurali da mogu uspjeti na dugi rok. Međutim, biće jasno avganistanskoj vladi – i još važnije, avganistanskom narodu – da će na kraju krajeva oni biti odgovorni za svoju sopstvenu zemlju.

Drugo, mi ćemo raditi sa našim partnerima, UN i avganistanskim narodom, da bismo primenjivali efikasniju civilnu strategiju kako bi vlada mogla iskoristiti poboljšano stanje sigurnosti.

Ovaj napor se mora zasnivati na rezultatima. Prošli su dani blanko-čekova. Inauguracioni govor predsjednika Karzaia je poslao pravu poruku kretanju u novom pravcu. A gledajući u budućnost, moramo biti jasni u pogledu naših očekivanja od onih kojima pružamo pomoć. Mi ćemo podržavati avganistanska ministarstva, guvernera i lokalne vođe koji rade za svoj narod i koji se bore protiv korupcije. Mi očekujemo da oni koji nisu efikasni ili koji su korumpirani odgovaraju za svoje postupke. I također ćemo fokusirati našu pomoć na područja - poput poljoprivrede – koja mogu imati izravni utjecaj na život avganistanskog naroda.

Narod Avganistana trpi nasilje već decenijama. Oni su se suočili sa okupacijom od strane Sovjetskog Saveza, a onda sa stranim boracima al'Qaeda koji su koristili teritorij Avganistana za svoje potrebe. Zato večeras želim da ljudi Avganistana razumiju – da Amerika želi kraj ovoj epohi rata i stradanja. Mi nemamo interes da okupiramo vašu zemlju. Mi ćemo podržati napore avganistanske vlade da otvori vrata pripadnicima Talibana koji se odriču nasilja i koji poštuju ljudska prava svojih sugrađana. I mi ćemo tražiti partnerstvo sa Avganistanom koje se zasniva na međusobnom poštovanju – kako bi izolirali one koje uništavaju; kako bi ojačali one koji grade; kako bi ubrzali dolazak dana kada će naše snage napustiti zemlju; i kako bi izgradili trajno prijateljstvo u kome je Amerika vaš partner, a nikada vaš gazda.

Treće, mi ćemo nastupati sa cjelovitim priznanjem da je naš uspjeh u Avganistanu neodvojiv od našeg partnerstva sa Pakistanom.

Mi smo u Avganistanu kako bi spriječili ponovno širenje raka kroz tu zemlju. Ali taj isti rak je uhvatio korjena i u pograničnom regiju Pakistana. Upravo zato žmi trebamo strategiju koja funkcionira sa obe strane granice.

U prošlosti je bilo ljudi u Pakistanu koji su tvrdili da borba protiv ekstremizma nije njihova borba, te da je za Pakistan bolje da ne poduzima ništa bitno, ili da toleriše snage koje primjenjuju nasilje. Ali u proteklih nekoliko godina, ubojstva nevinih ljudi od Karachija do Islamabada su jasno pokazala da je sam pakistanski narod najugroženiji od ekstremizma. Javno mišljenje se promijenilo. Vojne snage Pakistana su dovele ofanzivu protiv ekstremizma u Swatu i Južnom Waziristanu. Uprkos naših razlika iz prošlosti, sada je jasno da se Sjedinjene države i Pakistan suočavaju sa zajedničkim neprijateljem.

U prošlosti smo i mi sami često definirali naš odnos sa Pakistanom preusko. Ti dani su prošlost. Gledajući naprijed, mi smo posvećeni jačanju partnerstva sa Pakistanom koje je izgrađeno na osnovu zajedničkih interesa, međusobnog poštovanja i međusobnog povjerenja. Mi ćemo jačati sposobnost Pakistana da cilja na ove grupe koje prijetu našim zemljama, te smo jasno stavili na znanje da nećemo tolerirati skloništa za teroriste čije su lokacije poznate i čije su

namjere jasne. Amerika takođe obezbjeđuje značajne resurse za podršku demokratije i razvoja Pakistana. Mi smo najveći međunarodni faktor podrške za sve ljude koji su raseljeni zbog sukoba u Pakistanu. Gledajući u budućnost, ljudi Pakistana moraju znati da će Amerika ostati bitan faktor podrške pakistanskoj sigurnosti i napretka još dugo nakon prekida oružanih sukoba, kako bi ogroman potencijal njegovog naroda mogao oslobođen.

Ovo su tri glavna elementa naše strategije: vojni naponi za stvaranje uvjeta za tranziciju; značajno povećanje civilne komponente za osnaženje pozitivnih akcija; i efektivno partnerstvo sa Pakistanom.

Shvatam da postoji niz osnova za zabrinutost u vezi naših napora. Stoga dozvolite da se ukratko osvrnem na neke od najprisutnijih argumenata koje sam čuo i koje uzimam veoma ozbiljno.

Prvo, postoje oni koji kažu da je Avganistan još jedan Vijetnam. Oni tvrde da se Avganistan ne može stabilizirati, te da je bolje prihvatiti naše gubitke i brzo se povući. Ja vjerujem da ova tvrdnja počiva na pogrešnom čitanju povjesti. Jer za razliku od Vijetnama, tu smo skupa sa širokom koalicijom od 43 države koja shvata legitimnost naših postupaka. Za razliku od Vijetnama, nismo suočeni sa pokretom otpora koji uživa široku podršku naroda. Što je najbitnije, za razliku od Vijetnama, američki narod je bio podlo napadnut iz Avganistana te i dalje predstavlja cilj tim istim ekstremistima koji kuju svoje zavjere pored granice. Napustiti ovaj regij usred haosa – te osloniti se jedino na napade protiv al'Qaede sa daljine – bi značajno umanjilo našu sposobnost da održimo pritisak na al'Qaedu, i dovelo do neprihvatljivog povećanja dodatnih napada na našu domovinu i naše saveznike.

Kao drugo, postoje oni koji priznaju da ne možemo ostaviti Avganistan u sadašnjem stanju, ali predlažu da produžimo dalje sa postojećim snagama. Ali ovo bi jednostavno održalo status quo u kome bi se i dalje zaplitali i dozvolili postupno pogoršanje uvjeta na terenu. Ovo bi na kraju koštalo mnogo više i prolongiralo naše prisustvo u Avganistanu zato što nikad ne bi uspjeli stvoriti uvjete potrebne za obuku avganistanskih snaga sigurnosti i stvoriti prostor da preuzmu odgovornost.

Konačno, postoje neki koji se protive utvrđivanju rasporeda za postupno prebacivanje naše odgovornosti na Avganistan. Zaista, neki traže dramatičniju i otvorenu eskalaciju naših vojnih napora – što bi od nas tražilo posvećenost projektu za izgradnju države koji bi mogao trajati i čitavu deceniju. Ja ne prihvaćam ovaj pristup zato što postavlja ciljeve koji su iznad onoga što možemo postići za razumnu cijenu, i što trebamo postići kako bi osigurali naše interese. Odsustvo rasporeda za tranziciju dovelo bi do nedostatka osjećaja hitnosti u radu sa avganistanskom vladom. Mora biti jasno da će oni preuzeti odgovornost za svoju sigurnost, i da Americi nije u interesu da vodi beskonačan rat u Avganistanu.

Kao predsjednik, ja odbijam da prihvatim ciljeve koji nadilaze našu odgovornost, naša sredstva, ili naše interese. Moram odmijeriti sve izazove sa kojima se suočava naša država. Ja nemam tog luksuza da bi se posvjetio samo jednom izazovu. A takođe se sjećam riječi Predsjednika Eisenhowera, koji je izjavio, "Svaki prijedlog se mora odmijeriti u svijetlu širih potreba: održati ravnotežu u i između različitih nacionalnih programa."

U zadnjih nekoliko godina, mi smo izgubili tu ravnotežu. Izgubili smo osjećaj za vezu između naše nacionalne sigurnosti i gospodarstva. Usred ove ekonomske krize, imamo previše naših prijatelja i susjeda koji su ostali bez posla i ne mogu platiti svoje račune, te previše Amerikanaca koji su zabrinuti za budućnost naše djece. U međuvremenu, konkurencija u globalnoj ekonomiji je postala još jača. Upravo iz ovih razloga si ne možemo dozvoliti ignoriranje stvarne cijene bilo kog rata.

Sve u svemu, do dana kada sam postao predsjednik, cijena ratova u Iraku i Afganistanu je došla blizu trilijuna dolara. Idući naprijed, ja sam posvećen da se otvoreno pozabavim ovom cijenom otvoreno i pošteno. Naš novi pristup u Afganistanu će nas vjerovatno koštati oko \$30 milijardi za vojne snage ove godine, ali ću pri tome održati blisku suradnju sa kongresom kako bi se mogli pozabaviti ovim troškovima dok istovremeno radimo na smanjivanju našeg deficit.

Ali dok radimo na okončavanju rata u Iraku i prebacivanju odgovornosti na Afganistan, mi moramo ponovo ojačati sebe ovdje od kuće. Naš napredak predstavlja temelj naše snage. On plaća našu vojsku. On plaća našu diplomaciju. On podstiče potencijal naših ljudi i stvara mogućnosti za investicije u nove industrije. I ovaj prosperitet će nam omogućiti da bidemo konkurentni u ovom stoljeću isto kao što smo bili i u prošlom. Zbog toga ne posvećenost naših vojnih snaga u Afganistanu ne može biti bez vremenskih rokova -- jer država o čijoj sam izgradnji najviše zainteresiran jeste naša država.

Sada mi dozvolite da budem jasan: ništa od ovoga neće biti lako. Borba protiv nasilničkog ekstremizma se neće brzo okončati, jer se proteže mnogo dalje od Afganistana i Pakistana. Ova borba će biti jedan od najvećih ispita za naše slobodno društvo i naše liderstvo u svijetu. Osim toga, za razliku od sukoba između velikih snaga i jasnih linija podijeljenosti koje su definirale dvadeseto stoljeće, naši naponi će biti usmijereni prema nesređenim regijama, propalim državama i nefokusiranim neprijateljima.

Kao rezultat toga, Amerika će morati pokazati svoju snagu time što stavlja kraj ratovima i sprječava sukobe – a ne samo tako kako vodimo ratove. Mi ćemo nužno biti okretni i precizni u primjeni vojnih snaga. Te svuda gdje al'Qaeda i njeni saveznici pokušaju uspostaviti uporište – bilo u Somaliji, Yemenu, ili negde drugde – moraju se konfrontirati sa što većim pritiskom i snažnim partnerstvima.

Također ne možemo računati jedino na vojnu snagu. Moramo investirati u domovinsku sigurnost, zato što ne možemo uhvatiti ili ubiti svakog nasilničkog ekstremistu u inozemstvu. Moramo poboljšati i bolje koordinirati naše obavještajne aktivnosti kako bi održali korak ispred svih tajnih mriježa.

Mi ćemo morati oduzeti oružja za masovno uništavanje. I zbog toga sam ja to uzeo kao centralni stup moje spoljne politike osiguranje da slobodni nuklearnog materijala ne dođe u ruke terorista, sprječavanje širenja nuklearnog oružja i sprovođenje cilja o svijetu bez nuklearnog oružja – jer svaka država mora razumijeti da stvarna sigurnost nikad neće proizaći iz beskonačne trke za što destruktivnijem oružjem; već da će stvarna sigurnost pripasti onima koji odbijaju to oružje.

Mi ćemo morati primijeniti diplomaciju jer niti jedna nacija ne može odgovoriti na izazove međusobno povezanog svijeta sama. Ja sam proveo ovu godinu u obnavljanju načih savezništva i stvaranju novih partnerstva. I mi smo došli do novog početka između Amerike i muslimanskog svijeta –koji prihvata da je naš zajednički interes prekidanje ciklusa sukoba i koji obećava budućnost u kojoj su ubice nevinih ljudi izolirane od onih koji se zalažu za mir i prosperitet, kao i ljudsko dostojanstvo.

Konačno, moramo se osloniti na snagu naših vrijednosti – jer su se izazovi sa kojima se suočavamo možda promijenili, ali se ne smiju promijeniti stvari u koje vjerujemo. Zato moramo unaprijeđivati naše vrijednosti u praksi na domaćem tlu – i iz tog razloga sam zabranio mučenje te ću zatvoriti zatvor u Guantanamo Bay. Te zato moramo jasno pokazati svakom čovjeku, svakoj ženi i svakom djetetu u svijetu koji žive pod tamnim oblakom tiranije da će Amerika stajati iza njihovih ljudskih prava i sačuvati svijetlost slobode i pravde, i mogućnosti i poštovanja za dostojanstvo svih ljudi. To smo mi. To je izvor, moralni izvor, američkog autoriteta.

Od vremena Franklina Roosevelta, i od vremena kada su naši djedovi i pradjedovi radili i dali svoje žrtve, naša zemlja nosi poseban teret u globalnim pitanjima. Prolili smo američku krv u mnogim zemljama i na mnogim kontinentima. Trošili smo naše prihode kako bi pomogli da se drugi dignu iz ruševina i ponovo razviju svoja gospodarstva. Udružili smo se sa drugima kako bi izgradili arhitekturu institucija – od Ujedinjenih naroda do NATO saveza i Svjetske banke – koje pomažu zajedničkoj sigurnosti i prosperitetu ljudi u svijetu.

Nismo uvijek dobijali zahvalnost za ove napore, a ponekad smo i griješili. Ali Sjedinjene države su više od bilo koje druge nacije i više od šest decenija davale podršku globalnoj sigurnosti – doba u kojoj smo uprkos svih svojih problema vidjeli pad zidova, otvaranje tržišta, uzdizanje milijardi ljudi iz siromaštva, naučni napredak bez povjesnog presedana i stvarno pomjeranje granica ljudskih sloboda.

Jer za razliku od velikih snaga iz prošlosti, mi nismo težili ka dominaciji svijeta. Osnova našeg saveza jeste otpor prema opresiji. Mi ne težimo ka okupaciji drugih naroda. Mi nećemo prisvajati resurse druge zemlje ili uzeti druge ljude za cilj zato što su različiti od nas po vjeri ili etničkoj pripadnosti. Ono za šta smo se borili – i za šta se i dalje borimo – jeste bolja budućnost za našu djecu i unuke. I mi vjerujemo da će njihovi životi biti bolji ukoliko djeca i unuci drugih ljudi mogu živjeti u miru i imati sve mogućnosti. (Aplauz)

Kao zemlja, nismo tako mladi – a možda ni tako nevini – kao što smo bili u vrijeme predsjednika Roosevelta. Ipak smo nasljednici jedne plemenite borbe za slobodu. Zato sada moramo skupiti sve snage i moć moralnog uvjerenja kako bi se suočili sa izazovima novog vremena.

Na kraju, naša sigurnost i liderstvo ne proizilaze jedino iz moći našeg naoružanja. One se temelji na našim ljudima – od radnika do poslovnih ljudi koji će ponovo izgraditi naše gospodarstvo; od preduzimljivih ljudi do istraživača koji će činiti prve korake u novim industrijama; od nastavnika koji daju obrazovanje našoj djeci, do rada svih onih koji doprinose našoj zajednici u svojim domovima who; od diplomata do dobrovoljaca u Peace Corps-u koji šire

u inozemstvu; kao i od muškaraca i žena u uniformi koji čine neprekidnu liniju požrtvovanja koje je omogućilo da ova vlast naroda, od strane naroda, i za narod, postane stvarnost na ovom planetu. (Aplauz)

Ovo široko i raznoliko građanstvo se neće uvijek složiti o svakom pitanju -- niti bi to trebalo biti. Ali ja znam da kao zemlja, mi ne možemo održati naše liderstvo, niti odgovoriti na ogromne izazove našeg vremena, ukoliko dozvolimo da nas razdire taj isti gnev i cinizam, kao i stranačka pripadnost, koji su u zadnjim godinama otrovali naš nacionalni dijalog.

Lako je zaboraviti da smo na početku ovog rata bili ujedinjeni – povezani svježim sećanjem na taj užasni napad i odlučnošću da branimo našu domovinu i naše najbliže vrijednosti. Ja odbijam prihvatiti ideju da ne možemo ponovo postići tu ujedinjenost. (Aplauz) Vjerujem iz dubine svog bića da mi – kao Amerikanci – možemo još uvijek stajati za zajedničkim ciljem. Jer naše vrijednosti nisu jednostavno riječi na pergamentu – već vijera koja nas poziva skupa, i koja nas je vodila kroz najmračnije oluje kao jednu državu i jedan narod.

Amerika – mi prolazimo kroz doba ogromnih izazova. I poruka koju šaljemo iz ove ogromnih oluja mora biti jasna: da je stvar za koju se zalažemo pravedna, i da je naša rešenost nepokolebljiva. Mi ćemo produžiti dalje sa ubeđenjem da snaga dolazi iz pravičnosti, kao i sa posvećenošću da gradimo Ameriku koja će biti bezbednija, svijet koji će biti sigurniji i budućnost koja ne predstavlja najveće strahove, već najbolje nade. (Aplauz)

Hvala vam. Neka vas Bog blagoslovi. Neka Bog blagoslovi Sjedinjene države. (Aplauz.) Hvala vam lijepo. Hvala. (Aplauz.)